

Βολτάροντας ...

Γράφει η Φλώρα Γουγουλιά

Βγήκα να περπατήσω μετά τη βροχή... το συνηθισμένο απογευματινό δρομολόγιο.

Ο δρόμος φρεσκοπλυμένος, γυαλιστερός...

Δεν συνάντησα κανέναν στη διάρκεια της διαδρομής...

Μόνο οι γάτες που πια αναγνωρίζω από τα χρώματα τους ήταν στα πόστα τους.

Άλλες πάνω στα κεραμίδια σουλατσάριζαν, άλλες αραχτές σε κάποιο σκαλί ή στο πατάκι της πόρτας. Στρώμα τα κίτρινα φύλλα, μια φούξια ντάλια ανάσαινε φρέσκο αέρα ενώ μια στάλα βροχής έκανε τσουλήθρα σ' ένα φύλλο της και στο τσάκ σταμάτησε στην άκρη του σαν δάκρυ.

Τα βουνά μέσα στα σύννεφα, που είχαν πέσει τόσο χαμηλά, έμοιαζαν σαν κάποιος να τα είχε μόλις μαγειρέψει και να τα είχε σερβίρει καυτά στο πιάτο της γης...

Πέρασα από τ' αγαπημένα παλιά μισογκρεμισμένα σπίτια. Δεν βαριέμαι ποτέ να τα βλέπω, κάθε φορά παρατηρώ κάτι διαφορετικό... Στις πόρτες, στα παράθυρα, στις σκάλες, σε κάτι μικρές εσοχές που μοιάζουνε σαν κρύπτες, στα λουκέτα με τις σκουριασμένες αλυσίδες που νομίζουν ότι τα κρατάνε σφραγισμένα τη στιγμή που από τα ανοιχτά ξεχαρβαλωμένα παράθυρα μπαινοβγαίνουν τα κοράκια κρίζοντας.

Οι καμινάδες τους μισογκρεμισμένες κι αυτές έχουν γεμίσει μικρά κλαδιά και ξερά φύλλα προσφέροντας στέγη στα πουλιά.

Κάποια έχουν τις πόρτες τους ανοιχτές σε μια ύστατη ικεσία-ελπίδα κάποιος να μπει μέσα

...

Εμένα μου φαίνεται ότι καθένα απ αυτά κατοικείται... κατοικείται απ' το παρελθόν του, από ήχους που δεν μπορούμε να πιάσουμε τη συχνότητά τους, από διάφανες μνήμες που χορεύουν στις σάλες τους..

Μου μύριζε ξερό βρεγμένο χορτάρι... Η μνήμη της όσφρησης με πήγε πίσω, τότε που με τον παππού μου μετά τη βροχή βγαίναμε για να μαζέψουμε σαλιγκάρια...

Σε κάποιες αυλές, σε αποθήκες ανοιχτές έβλεπα τα τελάρα με τις ελιές με τάξη τοποθετημένα το ένα πάνω στο άλλο. Κάπου αλλού μια μηχανή διαλογής έκανε τον χαρακτηριστικό θόρυβο της που ακούγοντάς τον τα κυνηγόσκυλα του ιδιοκτήτη της γαύγιζαν σαν δαιμονισμένα.

Κάτι παλιά τρακτέρ παροπλισμένα εδώ και καιρό, με ξεφούσκωτα λάστιχα, σκουριασμένα τιμόνια και ξεσκισμένα καθίσματα έμοιαζαν με κάτι γέρους που θέλουν να δουλέψουν στην παλιά τους δουλειά, θέλουν να κάνουν πράγματα, όμως δεν τους κρατούν τα πόδια τους και κάθονται στη καρέκλα τους βλαστημώντας.

Κάποιες φορές νομίζω ότι το χωριό μικραίνει... γίνεται το ταμπλό ενός επιτραπέζιου παιχνιδιού. Όλα όσα υπάρχουν γύρω μου γίνονται μινιατούρες. Μονάχα εγώ μένω μεγάλη και μπορώ να πάρω το κάθε τι και να τ' αλλάξω θέση. Και πάνω που αρχίζω τις πρώτες κινήσεις για να φτιάξω το χωριό των ονείρων μου, φτάνω στο σπίτι ...

Φλώρα Γουγουλιά